

[Annelise Gottfredsen]

er for meget fokus på det, og hvis man skal have øjnene åbne både for det nye og for det eksperimenterende, så kræver det indsigt både i tradition og i kultur. Det kan ikke klippes over. Det er det, vi har ment med de udtalelser, jeg er kommet med i dag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er ikke, fordi jeg skulle have taget ordet i denne debat, men da hr. Steffensen nødvendigvis måtte være andetsteds, vil jeg gøre et par bemærkninger om noget af det, der er sagt.

Man har bl.a. talt om forældrenes ret til børnene eller om, hvorvidt det er samfundet, der har ret til børnene. Det er jo et ideligt diskussionsspørgsmål. Fra kristeligt folkepartis side må vi klart sige, at for et samfund er det nødvendigt at respektere forældrenes ret til at opdrage og påvirke børnene. Dermed være ikke sagt, at vi ikke mener, det kan være rimeligt, at der er et samspil imellem staten, eller det offentlige i det hele taget, og selvfølgelig forældrene. Men det skal ikke være sådan, at staten i øvrigt tilraner sig ret til at påvirke børnene på en måde, som klart er imod forældrenes opfattelse, medmindre det, forældrene vil, er statsnedbrydende. Andet har vi sådan set ikke at sige til dette.

Derfor kan vi ikke stemme for det fremsatte dagsordensforslag – eller det er vist ikke fremsat, men så det bebudede dagsordensforslag ...

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Forslaget er fremsat.

Arne Bjerregaard (KrF):

Undskyld, formand. Jeg har bare ikke fået det i hænde.

Så er der spørgsmålet, om vi kunne forestille os, at man fra kommunistisk side skulle have interesse i at lade visse nedbrydende teaterforestillinger komme til vore børn. Jeg vil tro, at en samfundsstruktur, som ønsker at udbrede sig over hele verden, altid vil prøve at udnytte mulighederne for at nedbryde et samfund indefra. Jeg vil ikke se det som noget bemærkelsesværdigt i det hele taget, om sådanne samfundsstrukturer skulle bruge disse metoder til at udvide deres interessefelt. Det er noget, som er ganske tydeligt i de kommunistiske lande eller i alt fald de

doktrinære kommunistiske lande, at de på den måde selvfølgelig prøver at opløse et samfund indefra. Jeg siger ikke, at dette just bevidst er kommet frem, men det kunne jo være en antydning, at netop en sådan forfatter har oversat et stykke, som vi mener er nedbrydende for den kommende generation.

Der var en anden ting, jeg bemærkede, selv om jeg var andetsteds i huset, og det var spørgsmålet om fremmedarbejderne, om opdragelsen og kulturpåvirkningen af disse, om de skulle have lov at have deres egen kultur. Jeg tror, man går meget for vidt, hvis man mener, at vi har en forpligtelse til at sørge for, at de kan bevare deres kultur her. Det er ikke vores opgave. Det er deres egen opgave. Det er heller ikke vores opgave at sørge for, at de kan bevare deres eget sprog.

Vil man ind i det danske samfund, så må det jo være, fordi man vil gå ind i dette samfund med den kultur, der nu er, og fordi man vil lære det sprog, som tales i dette land. Selvfølgelig skal man sørge for, at de får lært vort sprog, men det kan ikke være vores opgave at fastholde deres sprog og fastholde deres kultur. Det er deres egen sag. Vil vi bo i Italien eller i Spanien, så er det ikke vores opgave at udbrede vores kultur dernede, og det er ikke Spaniens opgave at sørge for, at vi kan bevare vores kultur og vores sprog dernede. Så må vi da selvfølgelig sætte os ind i deres måde at leve på, og vi må indrette os efter de forhold, der er dér.

Det mener jeg ikke er en nedvurdering. Det er bare noget, der er rimeligt. Det samfund, man vil leve i og frivilligt har ønsket at leve i, må man selvfølgelig sørge for at assimilere sig i. Det er ikke vores opgave at fastholde noget, som er unaturligt i et samfund.

(Kort bemærkning).

Birte Weiss (S):

Til de sidste talere, som har været inde på, at det er en meget snæver gruppe, denne rapport henvender sig til, og at det nærmest er tidsspilde at diskutere den i dag, efter at vi netop har haft diskussionen om børnekommissionens betænkning, vil jeg godt nævne noget, som for mig er en meget central bemærkning i rapporten »Kulturens Børn«. Man siger på side 12 i andet afsnit:

»Barndommen har ganske vist sin fuldgylde egenverdi, mens den gennemlevs. Børn